

denne Traktat fører til, og ikke spille Tiden med at lamentere over, hvorledes Nordmændene arbejder, og hvad Nordmændene siger her og der; det hjælper jo ikke noget at holde nogle Taler her om denne Sag, det bliver Sagen ikke bedre af. Men ikke desto mindre giver det ærede Medlem sig til saa at sige at skrabe sine Saar angaaende Grønland, hver Gang han kan komme af Sted med det. Det er vist meget upraktisk. Det ærede Medlem har altid stor Omsorg for Grønlænderne; det kan jeg jo kun prise ham for, det er rigtigt, at vi skal gøre for Eskimoerne alt, hvad vi kan. Men det ærede Medlem taler altid om Grønlænderne ovenfra og nedad, det er smaa bitte Væsener, som det ærede Medlem skal være god ved og tage sig rigtig omhyggeligt af, det er ikke jævnbrydige Mennesker, de har ingen Kultur, de staar paa et meget lavt Kulturtrin.

Jeg vil da sige til det ærede Medlem, at i visse Henseender staar Grønlænderne paa et højere Kulturtrin end han, og jeg kan straks nævne et Punkt, hvor dette er Tilfældet. Allerede omkring Aaret 1750 skriver en Eskimo til Poul Egede, en Søn af Missionæren Hans Egede, at han kunde ikke begribe disse hvide Mennesker, de lærte paa Grønland, at man maa ikke slaa ihjel, det staar der i det femte Bud, ikke desto mindre førte de paa den Tid en stor Krig og myrdede hinanden efter alle Kunstens Regler. Det finder han er ganske meningsløst; naar man siger, at man ikke skal slaa ihjel, bør man selvfølgelig heller ikke gøre det, og navnlig bør man ikke slaa mange Mennesker ihjel, saaledes som det skete i denne Krig. Det forekommer mig, at denne Eskimo, som altsaa levede for halvandet Hundrede Aar siden, paa dette Omraade var klogere end det ærede Medlem Hr. Pürschel, der fremdeles vil, at vi skal ruste os til Krig og eventuelt deltage i Krig. Det ærede Medlem kan lære ikke saa lidt af disse Grønlændere, som han altid taler saa meget om, jeg tror derfor ikke, han behøver at være saa bekymret med Hensyn til, hvorledes Landsraadet i Grønland vil stille sig til Grønlandstraktaten, det ordner sig nok, han kan sikkert sove roligt ogsaa for den Sags Skyld, Grønlandsspørgsmaalet bliver nok løst og Grønlandssagen ført frem paa en god Maade, uden at han stadig behøver at tale derom.

Hvis det ærede Medlem, som jeg sagde før, kunde faa sine gode Venner, Kapitalisterne i København, til at udruste Skibe, som kunde fange Hvaler og konkurrere med Nordmændene i dette Erhverv, var der Mening i Tingene, saa kunde

man tænke sig, at der kunde komme noget ud af denne Nationalisme, men saa længe han indskrænker sig til at tale her om Spørgsmaalet en Gang imellem, kommer der neppe noget ud deraf. Selvfølgelig skal vi gøre for Grønlænderne, hvad vi kan, og hjælpe dem saa meget som muligt, men det gør vi rigtignok ikke ved at føre nogle af dem til Scoresbysund og lade dem tjene 20 Kr. hver om Aaret. Det er vist Højden af, hvad de kan vente at tjene ved Arbejdet der, og det er ikke paa den Maade, man skaber lykkelige Mennesker hverken her eller i Grønland. Det forekommer mig, at det ærede Medlem bør se sig om efter noget andet i Stedet for evig at snakke om Ting, som ikke fører til noget.

Ogsaa i en anden Henseende var det ærede Medlem inde paa Nationalisme, idet han i Forbindelse med, hvad der skete i Teatret forleden Aften, talte om Takt. Men naar man endelig skal tale om Takt, saa er det klart, at naar Gæsterne i et Selskab vil bestemme Tønen og Menuen, er det dem, der laver Ufred og ikke er taktfulde. Gæsterne maa rette sig efter Værtskabet, den Tøne, som Værtskabet anslaaer, og den Menu, som Vært eller Værtinde har fastsat, maa de holde sig til, de kan ikke selv kræve ind. Det forekommer mig derfor, at dette Forsøg fra nogle unge Studenters Side paa at forandre Programmet for det kongelige Teaters Festforestilling er ganske ved Siden af og er noget, som i Virkeligheden ikke bør taales. Der kan tvistes om, hvorvidt vi skal vedblive at være saa gammeldags, at vi nødvendigvis skal synge en Sang, som er halvandet Hundrede Aar gammel, og ved festlige Lejligheder opføre et Skuespil, der er omtrent hundrede Aar gammelt, det tyder ikke paa, at man er i Besiddelse af Aandfuldhed eller Poesi, at man holder sig til Ting, der er saa gamle. Men i alt Fald skal man ikke forsøge paa at tvinge andre til at glæde sig over disse Ting, fordi man maaske selv har Interesse for dem, og det synes mig derfor, at dette Forsøg paa at dirigere Forholdene ved det kongelige Teater var ganske ubetimeligt.

Jeg kan ikke erkende, at Undervisningsministeren har begaaet nogen Fejl ved denne Lejlighed, tværtimod. Ministeren har vidst, at der var en Tendens til at lave saadanne Demonstrationer, som ikke hører hjemme ved en Festforestilling, og det var derfor meget betimeligt, at Ministeren traf Foranstaltninger derimod.